

het leven met Esperanto van Kees Draems,

Hij werd geboren op 28 juni 1912 en groeide op in Luik. Op 15 jarige leeftijd kwam hij met het gezin naar Oostende, waar zijn vader een job kreeg als commandant van het vliegveld in Stee. Hij werd met z'n knoe Robert naar het Atheneum gezonden waar alle lessen in het Nederlands waren. Hij had op latere leeftijd wel onder de knie, alleen had hij nog altijd het met het gebruik v.v. woordjes de of het. Hij kwam in kennis met een Oostende meisje en zo werd ik geboren in september 1937. Daartussen kwam de oorlog en dan werd in 1945 m'n broer geboren. Dit met 9 jaar verschil in leeftijd.

Er zijn 3 groepen Families Draems in Oostende.

1) Den groep vissersfamilie - de groep van Dokter Draemsen v.j. Tijdens de oorlog logeerde mijn vader bij vrienden van z'n ouders en kwam op regelmatige tijdstippen naar huis met de trein naar Oostende en dan met de fiets naar ijstet. Eerst op gewone rubber banden en dan de ole janten dies zonder banden, want er waren er nergens nog te krijgen. Hij had altijd een emmer aan z'n steun hangen om de paardenhoeven langs de weg op te rapen om de tein mee te bemesten. Dat deed iedereen boer!

Als hij thuis kwam brakte m'n moeder een hoop pannenkoeken dat hij dan in een valies terug mee nam naar Brussel. Tijdens die tijd was hij in correspondentie met een Noorse Esperantist genaamd Gunnar. Esperanto werd nooit vergeten.

Na de oorlog vond mijn vader geen vast werk en deed allerhande werkje. Toen hij 40 jaar werd deed hij een examen mee om als opsteller aangesteld te worden in het stadhuis van Oostende. Daar had hij een mooie job en in de zomermaanden mochten ze werken van 7 u's morgens tot 1 u's middags. In de namiddag had hij nog tijd om allerhande bijwerkjes te doen. Wel kwam er daardoor wat tekort aan slaap.

Hij had 2 goede vrienden 1 Remy U Torre en Honore
De Clerk, 2 hij was het die hem in leidde in het Esperanto

Op 13 jarige leeftijd moest ik mee met hem de Esperanto-
lessen gaan volgen, doch voor mij heeft dat niet lang ge-
steund. Het werd te veel, ik kon dit niet combineren met
m'n schoolwerk.

In 1988 woonde hij een congres van Esperanto bij in
Perpignan. Er waren meer dan 500 mensen. Engelsen,
Fransen, Duitsers en Belgen. Een vader met 2'n speel zoon
speelde muziek. Toen ze pauze namen zei m'n vader
tegen hen, pak maar een grotte pauze ik zal de menigte
wel entertainen. Dan begon hij te spelen, eerst Franse muziek
en alle Fransen brulden me, zo ook voor de Engelsen en
Duitsers, Hij kon als geen ander de foete bewerken.
Dan volgden de Belgen en dat kon hij ook de beste zo
danig dat de gansen groep van 500 man de lucht uit
hun longen zongen. Je moet het maar doen!!

Hij was zeker een lusinge bij want, hij deed de boek-
houding bij verschillende mensen en daardoor kwam
hij altijd heel laat thuis en als hij dan nog moest
gaan spelen stond moeder klaar met 2'n smoking.
Wij zaten stillekes m'n broer en ik, in een hoekje en
durfde niet te luttelen! tot hij weg was en wij alle
ohie uit riefen ... "oef!"

Hij had een stukje grond die hij bewerkte in de
Moerstraat in Gistel. Dat bewerkte hij met alle liefde en
is daarvoor zelfs naar Gistel gaan wonen. Alles bloeide er
volhult. Soms bleef hij in 2'n tuinkuisje slapen en was
omringd door kalijke katten. Hij had zelfs een grote
ijzeren doos in 2 delen verdeeld met zode aardwormen
die hij in Duitsland kocht. Ze waren zoud, kregen eten
aan de ene kant en dan naar de andere kant te knijpen.
ongelooflijk! De pompoenen groeiden tot diep in 2'n ligusterhaag.

In het woonzorgcentrum "Les Etoiles" in de Koning-
straat waar hij de laatste jaren van z'n leven door-
bracht maakte hij nog ambiance met z'n muziek
van z'n orgeltje. Hij deed de oudjes zingen en dansen.
Tot z'n orgeltje het begraf en het gedaan was met de
prek. In de Etoile kreeg hij ook vaak het bezoek van
z'n Esperantovrienden. Toen hij overleden was heb ik
zelf z'n Esperantospelotje op hem gespeeld. Zo is hij de
docent ingegaan, dicht bij z'n Esperanto. X(2)

Da de oorlogsparen waren ve aan Oostende teruggekeerd. Oho
huis was zwaar beschadigd daar er in het huis ergaast een bom was
geexplodeerd. De plafonds waren kapot ook de zuiten. Dan waren de
zuiten bekleed met zinken aluminium platen waar we niet door
heen konden kijken. We sloepen op matrassen op de grond met al onze klederen
aan. Het was erg koud want het waren zware winters met veel sneeuw.

Hij ging regelmatig met z'n klein orkest
bruiloftfeesten organiseren. Zelfs toen mijn moeder over-
leden was is hij gaan spelen. Hij volde het z'n plicht om
te gaan zingen. Zo plichtsbewust was hij wel. Hij had een
boekje waar hij alle namen v.o.d. gehuwden in schreef
samen met hem commentaar op z'n muziek.

(2) X Je t'aime
Oh how I'm repaired
Et j'en ai bien pleuré
Mais je sais que ma peine
Est aussi ta souffrance
Si tu ne m'oublie pas
Que m'importe l'absence

V. Hugo